

ZORG 'MET DEZE MENSEN KUN JE ECHT LACHEN, HOOR'

Ouderenzorg saai? Niet voor student Kenza (20)

Kenza Laaroussi is pas 20 jaar, studeert nog, maar voelt zich tijdens haar stages als een vis in het water tussen de bewoners van het verpleeghuis. Zelfs in haar vakantie werkt ze er. „Het is zulk mooi werk. Je kunt echt iets voor iemand betekenen.”

Brigit Groeneveld
Den Bosch/Veghel

‘Kenza is een schatje’, klinkt het aan de ontbijttafel. Vriendelijk geeft de 20-jarige Veghelse, die Social Work studeert aan Avans Hogeschool in Den Bosch, de zak met brood aan. Wie zelf kan smeren, smeert zelf. Kenza schenkt intussen koffie in. Dit gaat een tijdje zo door, want bij BrabantZorg zit niet iedereen strak op tijd aan het ontbijt. Uitslapen mag, maar je mag er ook een eigen ritme op nahouden.

Net terug van een vakantie in Spanje springt Kenza deze zomer bij in twee verpleeghuizen van BrabantZorg. Inwerken is niet nodig, want afgelopen schooljaar liep ze er al stage.

En dat terwijl ze eigenlijk van plan was om met kinderen te gaan werken. „Nadat ik geslaagd was op het Fioretti College in Veghel heb ik mbo-pedagogiek gedaan. De kinderen vond ik erg leuk, maar ik vroeg me wel af of ik dit mijn hele leven zou willen doen.”

Begon met schoonmaken

Min of meer per toeval is ze met BrabantZorg in contact gekomen. „Ik zocht een bijbaantje en via een vriend, die schoonmaakwerk bij BrabantZorg deed, ben ik hier beland. Eerst ook in de schoonmaak en later op de afdeling, als gastvrouw.” Al in deze functie verricht je geen zorg-handelingen, maar help je bij het eten, bij activiteiten en doe je verschillende hand- en spandiensten.

Kenza is straks geen verpleegkundige, maar sociaal werker. „Een bewuste keuze, omdat ik met die opleiding meerdere kanten op kan. Al denk ik nu dat mijn toekomst echt in de ouderenzorg ligt. Natuurlijk vind ik het weleens lastig dat ik niet altijd bij de verzorging kan helpen omdat ik daarvoor niet bevoegd ben, want ik zie dat het soms hartstikke druk is. Daarom ben ik wel van plan om in de toekomst aanvullende trainingen te volgen.”

Bij BrabantZorg heeft Kenza het zo

▲ Kenza Laaroussi aan het werk in het verpleeghuis. FOTO JAN ZANDEE

naar haar zin dat ook de volgende stage in haar opleiding zich hier gaat afspelen. En nu doet ze er dus vakantie-werk. Verpleegkundige Patricia is blij met haar aanwezigheid. „Kenza kan heel goed met onze bewoners omgaan, en dat is echt niet voor iedereen weggelegd. Bij haar gaat dat heel natuurlijk. Ze is vriendelijk en rustig.”

„Ik schiet inderdaad niet zo snel in de stress”, lacht Kenza. Multitasken ligt haar ook wel. Al pratend ziet ze dat even verderop aan de ontbijttafel een bewoner, die allang uitgegeten is, met een mes een grote lik boter uit het kuipje schept. Wat gaat hij ermee doen? In z’n mond steken? Ergens aan smeren? Kenza reageert perfect. Ze loopt rustig op hem af en zegt: „Wat fijn dat u mij dat even aangeeft. Kom maar, dan ruim ik het meteen even op.” De man glundert.

Luchtigheid erin houden

Hoe houd je als jonge vrouw van 20 de luchtigheid erin, tussen mensen

Best moeilijk, als mensen verward zijn. Maar je weet dat ze daar niks aan kunnen doen

– Kenza Laaroussi

die in hun laatste levensfase zijn beland? „Voordat ik hier kwam, wist ik nog niet zoveel van dementie. En ja, soms is het best moeilijk, vooral wanneer mensen verward of boos zijn. Maar je weet dat ze daar niks aan kunnen doen, en je leert hoe ermee om te gaan. Het schrikt mij in ieder geval niet af.”

Dat leeftijdsgenoten vaak niet meteen enthousiast worden wanneer het woord ‘ouderenzorg’ valt, vindt Kenza jammer. Volgens haar bestaan er veel vooroordelen, bijvoorbeeld dat het vooral draait om billen wassen. „Maar het is zoveel meer en het is zulk mooi werk. Je kunt echt iets voor iemand betekenen. Wat ik hier doe, is zinvol en dankbaar. En dat het saai zou zijn, klopt ook niet. Je kunt met deze mensen echt lachen, hoor.”

Bovendien is er natuurlijk ook het contact met de collega’s en met de familie. „Deze zomer spring ik onder andere bij op Vogelven 8, de afdeling waar BrabantZorg een proef doet met een nieuwe manier van werken. Welzijn speelt er een grote rol, net als de samenwerking met de familie. Vanuit mijn studie vind ik dat natuurlijk superinteressant.”

Kenza is ook betrokken bij dat contact met de familie. „Niet iedereen helpt evenveel mee. Vaak willen ze wel, maar weten ze niet zo goed hoe. Daar probeer ik bij te helpen. De hulp van familie hoeft echt niet altijd verzorgend te zijn, het zit ’m ook in andere dingen. Zo gaven de bewoners een tijdje geleden aan dat ze zich ’s avonds na het eten weleens vervelen. Samen met een familielid heb ik toen

Zomer in de ouderenzorg

Het is alle hens aan dek deze zomer in de ouderenzorg. Extra handen van familie en vrienden zijn dringend nodig, en dat geldt ook voor de toekomst. Het *Brabants Dagblad* loopt deze zomer mee bij BrabantZorg, dat meer dan dertig zorglocaties in de regio heeft. Dit is aflevering 5.

een memoryspel gemaakt, met foto’s uit het leven van de bewoners. Dat is echt een succes.”

Familie inspireren om te helpen

Kenza hoopt hiermee ook anderen te inspireren. „Het heeft geen zin om familieleden aan te wijzen en een schema te maken. Dan wordt het een verplichting. Maar we proberen mensen wel op ideeën te brengen. Als het uit henzelf komt, werkt het beter. Misschien houd je niet van spelletjes, maar vind je het wel leuk om samen een taart te bakken. Of om met een groepje te knutselen. Prima, want dat draagt allemaal bij aan een fijne dag.”

Intussen heeft er iemand hulp nodig bij het opstaan, moet een ander naar de wc, vraagt de volgende om begeleiding naar het restaurant op de begane grond en wil een familielid ook even iets doorgeven. Kenza blijft kalm en legt met een stralende lach uit wie er even moet wachten en waarom. En voilà: iedereen tevreden.

‘Ze is, ze is van mij’

Het gesprek loopt ten einde en Kenza gaat de afdeling weer op. En dan lijkt het toch echt alsof daar het zonnetje gaat schijnen. In een aangrenzende ruimte is de fysiotherapeut begonnen met een groepsessie. Een hit van Doe Maar schalt uit de speaker: ‘Oeh la la la la la, ze is, ze is van mij’. Stramme armen en benen komen in beweging. Nog even zwaai ik naar Kenza. Dat liedje zou ik ook draaien, als ik BrabantZorg was.